

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 30. studenoga 2005.

Bog će spasiti i nevjernike koji su čiste savjesti

Kateheza br. 79 –

Uvodno čitanje: Psalam 137; Na babilonskim obalama, (večernja utorka IV. tjedna) Na obali rijeka babilonskih / sjeđasmo i plakasmo / spominjući se Siona; / o vrbe naokolo / harfe svoje bijasmo povješali. / I tada porobljivači naši / zaiskaše od nas da se veselimo: / "Pjevajte nam pjesmu sionsku!" / Kako da pjesmu Gospodnju pjevamo / u zemlji tuđinskoj! / Nek se osuši desnica moja, / Jeruzaleme, ako tebe zaboravim! / Nek mi se jezik za nepce prilijepi / ako spomen tvoj smetnem ja ikada, / ako ne stavim Jeruzalem / vrh svake radosti svoje!

1. Ove prve srijede došašća, toga liturgijskoga vremena tišine, bdjenja i molitve u pripravi za Boić, promišljamo o Psalmu 137, koji je postao poznat u latinskome prijevodu po svome početku, Super flumina Babylonis - Na rijekama babilonskim. Taj tekst podsjeća na tragediju što ju je doivio idovski narod u doba uništenja Jeruzalema, koje se dogodilo 586. god. pr. Kr., te za izgnanstva u Babilonu, koje je bilo posljedica toga uništenja.

Nalazimo se pred pjesmom o boli naroda, snano obiljeenom nostalgijom za onim što je izgubljeno. Ovaj alostan zaziv upućen Gospodinu, kako bi oslobodio svoje vjerne iz babilonskoga ropstva, dobro izriče i osjećaje nade i iščekivanja spasenja kojima smo započeli i ovaj naš hod kroz došašće. Prvi dio Psalma (usp. rr. 1-4) kao pozadinu ima zemlju izgnanstva, s njezinim rijekama i kanalima, koji su navodnjavali babilonsku ravnicu, u kojoj su se nalazili raseljeni idovi. Gotovo kao da je to neki nagovještaj onih logora smrti u koje je idovski narod - u stoljeću koje je netom završilo

- bio gonjen, prema bešćutnom naumu smrti, koji je ostao neizbrisiva sramota u povijesti čovječanstva.

Drugi dio Psalma (usp. rr. 5-6), pak, proet je sjećanjem ispunjenim ljubavlju, sjećanjem na Sion - grad izgubljen, ali iv u srcima izgnanika.

2. Psalmistove riječi tu uključuju i njegovu ruku, njegov jezik, nepce, glas i njegove suze. Ruka je neophodno potrebna čovjeku koji svira harfu: no sada je osušena (usp. r. 5) od boli, a harfe su povješane o vrbe.

Jezik je potreban pjevaču, no sada je prilijepljen za nepce (usp. r. 6). Uzalud babilonski porobljivači ištu "da pjevamo... da se veselimo" (rr. 3). "Pjesma sionska" je "pjesma Gospodnja" (usp. rr. 3-4), a ne neka narodna zabavna pjesma. Ta pjesma samo u bogosljuju i u slobodi naroda moe uzaći na nebo.

3. Bog koji je posljednji sudac povijesti, znat će u svojoj pravednosti razumjeti i prihvatiti i krik rtava, unatoč ponekad oštrim tonovima što ih taj krik moe imati.

Povjerit ćemo se sada sv. Augustinu da nas vodi kroz daljnje razmatranje ovoga Psalma. U njemu veliki crkveni otac uvodi iznenađujuće zapaanje: on zna da i među stanovnicima Babilona ima osoba koje se zauzimaju za mir i blagostanje, premda ne dijele biblijsku vjeru. Bog će i njih povesti prema nebeskom Jeruzalemu, nagrađujući ih za njihovu čistu savjest. "Ako smo građani Jeruzalema... i moramo ivjeti na ovoj zemlji, u meteu sadašnjega svijeta, u ovom sadašnjem Babilonu, gdje ne boravimo kao građani već kao zarobljenici, potrebno je da ono što kae ovaj Psalm, ne samo pjevamo, nego i ivimo. To se postie dubokom čenjom srca, koje potpuno i predano tei prema vječnome gradu". Dodaje potom da "zemaljski grad, zvan Babilon" obitavaju "osobe koje, pokrenute ljubavlju prema tome Babilonu, poduzimaju sve kako bi se u njemu postigao mir - vremeniti mir - ne gajeći u srcu nikakvu drugu nadu, nego, naprotiv, nalazeći u tome djelovanju čitavu svoju radost, te ne očekuju ništa drugo.

I vidimo kako poduzimaju različite napore ne bi li se učinili korisnima za zemaljsko društvo. Ipak, ako se u svemu tome zauzimaju čiste savjesti, Bog neće dozvoliti da propadnu skupa s Babilonom, budući da ih je predodredio za građane Jeruzalema, no pod uvjetom da, iveći u Babilonu, ne ude za uznositošću, prolaznom slavom i odbojnom drskošću... On vidi njihovu poniznost, te će im pokazati onaj drugi grad, za kojim moraju doista udjeti i prema kojemu usmjeravati svaki svoj napor" (Esposizioni sui Salmi, 136,1-2: Nuova Biblioteca Agostiniana, XXVIII, Roma 1977, str. 397.399).

Apel

Sutra, 1. prosinca, inicijativom Ujedinjenih naroda, obiljeava se Svjetski dan borbe protiv AIDS-a,

čime se eli privući pozornost na zlo te bolesti, te pozvati međunarodnu zajednicu na obnavljanje napora u prevenciji i u solidarnoj pomoći svima koji su njome pogođeni. Brojevi koji su u vezi s time objavljeni su alarmantni! Slijedeći iz bliza Kristov primjer, Crkva je uvijek drala da je briga o bolesnima sastavni dio njezina poslanja. Ohrabrujem stoga sve one mnogobrojne inicijative koje se promiču u cilju svladavanja ove bolesti, osobito one što ih poduzimaju crkvene zajednice. Ostajem blizak bolesnima od AIDS-a i njihovim obiteljima, zazivajući nad njih pomoć i utjehu Gospodinovu.

Pozdrav hrvatskim hodočasniciima na hrvatskom:

Pozdravljam sve hrvatske hodočasnike, a osobito vjernike pristigle iz Tordinaca! U ovim danima Došašća, upravio Duh Sveti elje vaših srdaca k stvarnostima Neba, odakle iščekujemo dolazak Spasitelja! Blagoslivljam vas i vaše obitelji! Hvaljen Isus i Marija!